

Hồi 24**ẢN TÌNH SÁU TIẾNG SÁO CỬU ÂM
BẠCH THẠCH MÔN BƯỚC ĐẦU KHÔI PHỤC****U** ... u... ú... ú...

Bất chấp tiếng sáo đang mang theo những âm hưởng sát phạt, người vận trường bào bằng gấm vẫn ung dung lao vào với những tiếng cười lồng lộng nối tiếp nhau:

- Tưởng Hồng Nhu! Người tưởng Cửu Âm Sáo Thôi Hồn có thể giúp người chi trì tình thế sao? Người quá xem thường ta rồi. Đỡ! Ha... ha...

Vút!

Ào... Ào...

Nhìn tia Tử Quang bật lóe lên từ tâm chưởng của người vận y phục gấm, Tưởng Hồng Nhu đành phải dùng ngọn sáo thay cho khí giới:

- Hồng Nhật Tán! Đúng như ta đã ngờ, người là kẻ chiếm đoạt Tử Khí Tam Ngươn Chưởng của Mạnh gia sau đó đổ tội cho Cổ Huyết Thành. Người là tên phản đồ dê tiện đáng phải chết! Xem chiêu.

Véo... Véo...

Từ ngọn sáo, một màn hắc vụ liền xuất hiện, quyết liệt ngăn cản tia Tử Quang.

Ào... Ào...

Tuy nhiên ánh Tử Quang đầy uy lực vẫn ung dung chạm vào màn hắc vụ.

Ầm!

Sau đó, tia Tử Quang do vẫn còn dư lực vẫn tiếp tục lao vào Tưởng Hồng Nhu.

Ào... Ào...

Một nữ lang đầu búi tóc rối ở bên ngoài lập tức động thân lao vào:

- Không được hại gia sư! Đỡ!

Vút!

Vù... Vù...

Hồng Nhật Tán rút lên:

- Tiện tỳ ngươi chưa đủ bản lĩnh đâu! Lui!

Hồng Nhật Tán hết mạnh tả thủ.

Vù...

Ầm!

Bị chạm kinh, nữ lang càng thêm xốc xếch y phục.

Trong khi đó, Tưởng Hồng Nhu trước sự uy hiếp của ánh Tử Quang buộc phải vẩy tả kinh:

- Người đừng đắc ý! Xem đây!

Vù... Vù...

Tia Tử Quang lập tức bị những dấu chưởng tay phát màu sáng trắng truy cản.

Ầm!

Ầm! Ầm!

Hồng Nhật Tán gầm vang:

- Ta tưởng công phu Bạch Thạch của người phải cao minh hơn thế này mới đúng. Hóa ra ta đã quá đề cao người. Hãy mau nạp mạng nào.

Vù...

Vù...

Nhìn Hồng Nhật Tán cũng thi triển Bạch Thạch Thiên Thủ, Tưởng Hồng Nhu phần nộ:

- Phản đồ còn dám dùng công phu bốn môn sao? Hãy đỡ!

Vù... Vù...

Véo... Véo...

Với hữu sáo tả kinh, Tưởng Hồng Nhu cùng một lúc thi triển hai loại công phu hữu biệt, một phát ra màn hắc vụ mù mờ, một còn lại là những dấu chưởng tay phát màu sáng trắng.

Thái độ của Tưởng Hồng Nhu càng khiến Hồng Nhật Tán khinh bỉ:

- Người mắng ta là phản đồ, còn người sao người bỗng có thêm Cửu Âm Công? Đáng chết!

Ào... Ào...

Những dấu chưởng tay của Hồng Nhật Tán càng thêm sáng rực, chứng tỏ Hồng Nhật Tán vừa tăng thêm chân lực vào chiêu thức.

Ầm!

Ầm! Ầm!

Những tiếng chấn kinh cứ liên tục vang lên, làm chấn động cả một góc trời.

Và đương nhiên Tưởng Hồng Nhu cũng bị chấn động phải ngã ngồi về phía sau.

Huych!

Hồng Nhật Tán lao đến:

- Kẻ nào có liên quan đến Bạch Thạch môn, kẻ đó phải chết.

Vù...

Chưởng tối hậu của Hồng Nhật Tán khiến nữ lang kia kinh tâm:

- Đừng hại...

Nhưng một thanh âm khác bỗng vang lên, làm át đi tiếng kêu thất thanh của nữ lang nọ:

- Vậy thì chưa chắc! Đờ!

Ào... Ào...

Một dấu chưởng tay duy nhất với ánh sáng trắng lơ lửng bỗng xuất hiện, đỡ thẳng vào chưởng tối hậu của Hồng Nhật Tán.

Ầm!

Hồng Nhật Tán kinh nghi:

- Bạch Thạch Đại Phạt Thủ?

Cơ Thạch không ngờ ngàng gì đến nữ nhân bất ngờ bật kiếm lao vào Hồng Nhật Tán:

- Phản đồ! Bốn môn chủ hôm nay phải trừng trị ngươi! Xem kiếm!

Véo...

Hồng Nhật Tán cười cao ngạo:

- Ngươi không chết? Không sao! Đã là bại tướng thì trước sau gì ngươi cũng chết! Đờ!

Vù...

Nhưng Hồng Nhật Tán phải lo sợ khi phát hiện chiêu kiếm của Cơ Thạch đến quá nhanh, trước khi ngọn chưởng của lão được thành hình.

Ầm!

Hồng Nhật Tán vội hồi bộ:

- Chính là Khoái Kiếm?

Cơ Thạch cười lạnh:

- Cũng ngày hôm nay ngươi phải trả lời về cái chết của gia phụ. Đờ!

Véo...

Hồng Nhật Tán vội phát xạ hữu kinh:

- Liệu người có tư cách không? Đỡ!

Vù...

Tránh thất bại vừa rồi, lần này Hồng Nhật Tán kịp thời đẩy ra một tia Tử Quang.

Ào... Ào:

Cơ Thạch cười lớn:

- Người tưởng chế ngự được ta sao? Xem đây!

Vừa thu kiếm vừa dùng Vân Vân Ảo Bộ để dịch chuyển qua một bên, Cơ Thạch ngay sau đó vẩy xạ tả kinh, từ một bên quật vào tia Tử Quang của Hồng Nhật Tán.

Vù... Vù...

Dấu chưởng tay to lớn liền xuất hiện, lừng lững đẩy bật tia tử Quang qua một bên.

Ầm!

Vù...

Ầm!

Bị đẩy chệch hướng, tia Tử Quang kia sau khi cùng dấu chưởng tay phát sinh tiếng chạm kinh phải theo đà quật vào nền đất một kinh nữa.

Hồng Nhật Tán nổi giận:

- Hôm nay sư đồ bọn người nhất định phải chết! Đỡ!

Ào... Ào...

Có được một lúc nghỉ ngơi, Tưởng Hồng Nhu từ bên ngoài kêu vào:

- Cơ tiểu tử nào phải đệ tử của ta. Hồng Nhật Tán người đừng mong giở trò. Ta sẽ cho bọn người thưởng thức Cửu Âm Sáo Thôi Hồn.

U... u... ú... ú...

Sợ âm kinh tác động như lần trước, Cơ Thạch lập tức hét văng trời:

- Cả hai người đều là phản đồ, phải bị tru diệt. Hãy xem chiêu!

Cơ Thạch học tốc dịch người, vừa để tránh ánh Tử Quang kinh khiếp của Hồng Nhật Tán vừa có cơ hội lao đến Tưởng Hồng Nhu.

Vút!

Véo... Véo...

Phát hiện kiếm chiêu quá lợi hại của Cơ Thạch, nữ lang nộ lập tức gào lên:

- Cơ đệ đừng ngộ nhận, kéo lắm mưu Hồng Nhật Tán phản đồ.

Trong khi Tưởng Hồng Nhu bối rối lo tìm cách tránh kiếm chiêu của Cơ Thạch, Hồng Nhật Tán cứ cười vang:

- Phải hay không phải! Đã là người của Bạch Thạch môn thì hãy chịu chết! Ha... ha...

Ào... Ào...

Nữ lang nọ lại gào:

- Hãy cẩn trọng phía sau Cơ đệ.

Cơ Thạch bỗng đảo người, tung ngược lên không.

Vừa vận ánh Tử Quang của Hồng Nhật Tán lao vượt ngang. Từ trên cao Cơ Thạch vận toàn lực quát:

- Muốn chết!

Nhìn dấu chưởng tay to lớn được Cơ Thạch từ bên trên quật xuống, Hồng Nhật Tán biết ánh Tử Quang của lão rồi cũng bị hóa giải như lần vừa rồi.

Cả giận, lão vội thu chiêu và lập tức tung người nhảy lên:

- Kẻ phải chết trước chính là ngươi. Đỡ!

Ào...

Nhưng, dấu chưởng tay khi nãy của Cơ Thạch cũng đến một lúc quật vào nền đất, do mất đối tượng chạm chiêu là ánh Tử Quang nọ.

Sóng kinh dâng cao, Cơ Thạch nương theo đó cuốn người lên cao thêm một bậc nữa.

Vút!

Diễn biến này khiến ánh Tử Quang kế tiếp của Hồng Nhật Tán phải lao mất hút vào khoảng không.

Vù...

Lão chưa kịp có phản ứng gì tiếp theo liền nghe Cơ Thạch thét:

- Trúng!

Một tia chớp của ánh kiếm liền tóe lên, chiếu ngay vào lão.

Véo...

Cả kinh Hồng Nhật Tán vội trảm người xuống.

Vụt!

Đã muộn!

Soạt!

Trường bào bằng gấm của lão đã bị kiếm của Cơ Thạch rạch toạc một đường dài.

Những hung hiểm vẫn còn với tiếng quát tiếp theo của Cơ Thạch:

- Trúng!

Véo...

Thịnh nộ, Hồng Nhật Tán gầm vang:

- Chưa chắc! Đỡ!

Vù...

Ầm!

Soạt!

Dù Hồng Nhật Tán kịp phát kinh nhưng tám trường bào lại một phen nữa phải bị kiếm của Cơ Thạch cửa rách.

Chưa giết được thù nhân, Cơ Thạch động nộ:

- Bạch Thạch Đại Phật Thủ! Đỡ!

Ào... Ào...

Hồng Nhật Tán nghiêng răng:

- Tử Khí Tam Ngươn Chuởng! Đỡ!

Vù...

Ầm!

Phát hiện tia Tử Quang vẫn còn chút dư lực để lao đến, Cơ Thạch vội lảng không đảo bộ với một chiêu kiếm đẩy tạt ngang.

Vút!

Véo...

Ầm!

Nhìn Cơ Thạch hết hạ xuống lại bị sóng kinh đưa lên cao, Hồng Nhật Tán cười dài:

- Để xem người chi trì được bao lâu! Hãy đỡ!

Vù...

Bị tia Tử Quang lao ập vào, Cơ Thạch bất ngờ ném kiếm đi:

- Tiếp kiếm!

Vụt!

Trong khi cố tình ném kiếm vào Hồng Nhật Tán để tia Tử Quang không thể làn hại, Cơ Thạch nhanh tốc trầm người xuống.

Ào...

Phải lo tránh thanh kiếm lao đến như ngọn ám khí, Hồng Nhật Tán đành phải hậm hực nhìn Cơ Thạch có cơ hội thoát sự truy sát của ánh Tử Quang.

Và lão thật sự động nộ khi nghe Cơ Thạch quát:

- Lão tưởng ta sẽ cạn kiệt chân lực như lần trước ư? Lầm rồi! Đỡ!

Ào... Ào...

Nhìn Cơ Thạch vận dụng chiêu Vồng Khôi Thiên Thủ bằng cả hai tay, Hồng Nhật Tán tức giận vẩy xạ tia Tử Quang:

- Bất luận như thế nào ta cũng phải lấy mạng ngươi. Đỡ!

Vù... Vù...

Đây là lần đầu tiên song phương mới thật sự chạm chưởng bằng chân tài thực học, với nội lực được vận dụng tột độ.

Vì thế...

Ầm! Ầm!

Sau hai tiếng chấn động long trời lở đất, cả hai đều bị chấn lùi như nhau.

Hự!

Hự!

Không nói không rằng, Hồng Nhật Tán bỗng tung người lao đi.

Vút!

Riêng Cơ Thạch cứ phải ngây người lảo bầm:

- Tử Khí Tam Ngươn Chưởng quả nhiên lợi hại. Đến Lưỡng Cực Nhị Khí của ta vẫn không thể hóa giải hết.

Có tiếng kêu làm Cơ Thạch choàng tỉnh:

- Lưỡng Cực Nhị Khí? Phải chăng ngươi đi vào Lưỡng Nghi Nhị Động?

Với sắc mặt lạnh như băng, Cơ Thạch nhìn Tưởng Hồng Nhu:

- Không sai! Bằng không làm sao ta biết rõ lão đã hại Cửu Âm lão nhân như thế nào?

Cố đứng lên nhưng không được, Tưởng Hồng Nhu hoang mang:

- Vì thế, cả lần trước lẫn lần này ngươi đều gọi ta là phản đồ?

Cơ Thạch lạnh giọng:

- Theo di ý của Cửu Âm lão nhân, ta phải trị tội bội phản của lão. Là thành chủ Cổ Huyết Thành và cũng là môn chủ Bạch Thạch môn, ta cũng phải giết lão để thanh lý môn hộ.

Có phần nào bớt hoang mang, Tưởng Hồng Nhu hỏi:

- Ngươi là đứa bé sáu năm trước đã giúp ta lấy Cửu Âm Sáo?

Cơ Thạch bĩu môi:

- Lúc đó lão thật khéo phỉnh phờ, ta đã bị lão lợi dụng.

Vẫn không dao động, Tưởng Hồng Nhu lại hỏi:

- Ta đã nhìn thấy người rơi xuống vực, bên cạnh Cổ Huyết thành, phải chăng Mai muội sau khi cứu người đã thu người làm truyền nhân?

Cơ Thạch giận dữ:

- Câm! Lão có tư cách gì dám gọi gia sư như vậy?

Nãy giờ vẫn lắng nghe, nữ lang nọ đến lúc này chợt quái:

- Chính Cơ đệ phải câm miệng lại mới đúng. Gia sư không phải phản đồ, sao không có tư cách gọi tam sư cô như vậy?

Chàng đưa mắt nhìn nữ lang:

- Hà tử tử đừng để lão dụ hoặc. Lão...

Tiếng thở dài bi thảm của Tưởng Hồng Nhu vô tình làm Cơ Thạch phải ngưng lời giận dữ:

- Hà...! Tất cả chỉ là ngộ nhận. Tất cả đều do Hồng tặc nhân gây ra. Mai muội có oán trách ta cũng đúng! Hà nhi! Người đừng ngăn y, cứ để y có dịp trút giận thay cho Mai muội.

Bị xem đây là dịp trút giận, Cơ Thạch hoang mang:

- Lão nói như thế là có ý gì? Không lẽ gia sư đã hiểu lầm lão? Không lẽ những gì Cửu Âm lão nhân di tự đều sai lạc?

Cười khổ, Tưởng Hồng Nhu bảo:

- Cửu Âm lão nhân đã di tự thế nào? Người đừng ngại ta sẽ phủ nhận nếu đó là sự thật.

Vẫn không thôi nghi kỵ, Cơ Thạch đọc cho Tưởng Hồng Nhu nghe phần Cửu Âm lão nhân đã di tự định tội lão:

- Theo Cửu Âm lão nhân di tự, nhân lúc lão nhân bị thất tán võ công lão đã để lộ tâm bất chính, muốn giết người đoạt sáo.

Tưởng Hồng Nhu cười thắm:

- Thảo nào ta đã bị lão trút Linh Hàn Khí vào người. Ta cứ ngỡ khi lão phát hiện ta là môn hạ Bạch Thạch Môn, lão phải giết ta như bất kỳ nhân vật các phái nào khác cũng muốn giết ta khi có dịp. Hóa ra lão đã lầm vì hai mươi năm qua ta cũng đã trách lầm lão. Ha... ha...

Cơ Thạch càng thêm nghi ngờ:

- Sao lại lầm? Lão muốn đoạt Cửu Âm Sáo, chính mắt ta thấy lão đã thóa mạ Cửu Âm lão nhân, chính tai ta nghe sao có thể lầm được?

Hà nhi như không chịu được thái độ khinh bỉ của Cơ Thạch, nói như trút hận:

- Đến ta cũng phải thóa mạ nếu bị ai đó không rõ căn nguyên cứ bất ngờ đưa Linh Hàn Khí vào người, làm ta phải chịu nhiều thống khổ, sống không ra sống và chết không ra chết.

Cơ Thạch nhẹ lắc đầu:

- Hà tỷ tỷ nói sai rồi. Tâm bất chính của lệnh sư chính là căn nguyên khiến Cửu Âm lão nhân vì tự bảo vệ phải tiên hạ thủ vi cường.

Hà nhi quát:

- Cái gì là tâm bất chính? Phát hiện lão Cửu Âm đang bị nhiệt khí hóa giải dần chân khí âm hàn, nếu là người người sẽ hành động như thế nào? Đứng yên nhìn hay vội vàng dùng chân khí nội thể để giúp lão Cửu Âm vượt qua ngưỡng cửa sự chết?

Cơ Thạch kinh nghi:

- Giữa giúp người và cố ý hại người bằng cách dùng chân khí tiếp trợ, hành vi tuy chỉ là một nhưng thái độ biểu hiện nhất định phải khác. Lệnh sư có biểu hiện thành ý lẽ nào Cửu Âm lão nhân lại có cách hiểu trái ngược?

Hà nhi bỗng dăm dăm nhìn Cơ Thạch:

- Cơ Thạch! Ta nói điều này có lẽ không thừa. Thái độ nghi kỵ của người chẳng khác Cửu Âm lão nhân năm xưa chút nào. Ta nói thật, giả như sau này người bị nội thương và cần phải tiếp trợ chân khí, nếu là ta có lẽ ta sẽ không dám tiếp trợ cho người. Vì khi người tỉnh lại, chắc chắn người nghĩ ta đang tìm cách hại người. Gieo ân để được oán, vết xe đổ của gia sư khiến ta phải tránh xa điều đó.

Cơ Thạch giật mình và nhớ đến cái chết của Bàn Tố Quyên. Phải chăng vì chàng luôn có ý hồ nghi nên lúc đó phản ứng của chàng quá quyết liệt, khiến Bàn Tố Quyên bị kinh động dẫn đến thảm tử?

- Này! Người đang suy nghĩ điều gì? Những lời ta vừa nói, người nghe hay không để ý nghe?

Chàng lắc đầu, cố xua đi hình ảnh Bàn Tố quyên bị thảm tử.

Hiểu sai cái lắc đầu của Cơ Thạch Hà nhi phần nộ:

- Người vẫn không tin năm đó gia sư thật sự có thành ý muốn giúp lão Cửu Âm?

Không buồn biện minh, Cơ Thạch nhìn Tưởng Hồng Nhu:

- Phải chăng Cửu Âm lão nhân trước kia vẫn luôn nghi kỵ lão?

- Còn hơn là nghi kỵ. Thoạt đầu khi phát hiện ta mang nội thương trầm trọng, lão bảo ta phải bái lão làm sư phụ lão mới giúp ta điều trị thương thế. Trong khi ta lắc đầu hàm ý là không thể bái lão làm sư phụ, lão lại nghi ta nói lão không thể trị thương cho ta. Đến lúc ta được lão giúp khôi phục chân lực, lão bảo ta cố tình lừa gạt lão, được lão điều trị thương thế rồi vì không muốn bái lão làm sư phụ nên mới nói là đã có sư phụ.

Cơ Thạch xen vào:

- Sao lão không nói rõ sư môn? Sao không phô diễn công phu bốn môn cho Cửu Âm lão nhân thấy?

Tưởng Hồng Nhu lắc đầu buồn bã:

- Ta chưa kịp thực hiện ý định, lão cứ ngoe nguẩy bỏ đi. Đã chịu ân tất phải báo đáp, ta đi theo sau và cứ lải nhải giải thích cho lão hiểu rõ nội tình. Đợi khi nghe xong, lão biết ta muốn cáo biệt nên vội giữ chân ta bằng cách thổ lộ cho ta biết một bí ẩn.

- Bí ẩn gì?

- Lão bảo, muốn khắc chế Tử Khí Tam Ngươn Chưởng chỉ có Cửu Âm Công của lão mới có tác dụng.

- Và lão động tâm quyết giết người đoạt Cửu Âm Sáo?

Tưởng Hồng Nhu bĩu môi:

- Ta nào phải trẻ lên ba, vừa nghe đã tin ngay? Có lẽ cũng nghĩ như người nên thay vì đáp tạ hoặc hỏi cho rõ trắng đen, lão lại xuất kỳ bất ý trút Linh Hàn Khí vào kinh mạch ta.

Cơ Thạch kinh ngạc:

- Chuyện xảy ra như thế nào?

Tưởng Hồng Nhu thuật lại:

- Ta đang trên đường tìm Lương Nghi Nhị Động vô tình chạm trán Hồng Nhật Tán. Phát hiện y đang âm thầm khổ luyện Tử Khí Tam Ngươn Chưởng, ta mới hiểu tại sao y tự ý ly khai bốn thành. Ta mắng y và y biết chuyện để lộ ắt sanh hậu quả khôn lường, y quyết giết ta diệt khẩu. Ta vô tình, y hữu ý, y lại còn là sư huynh. Ta bị y đả thương. Bất ngờ sau đó ta gặp lão Cửu Âm ở chính Lương Nghi Nhị Động. Do lão cũng biết nên lão vào trước. Một lúc lâu vì không thấy lão đi trở ra, ta đi vào và trong thấy lão đang như người sắp chết. Nếu ta có tâm địa bất chính ta cứ ung dung chờ lão chết, có lo gì Cửu Âm Sáo không lọt vào tay? Đằng này, vì muốn báo đáp ân trọng của lão trước đó đã cứu ta, ta vội truyền chân lực cho lão. Vừa tỉnh lại ta chưa kịp hiểu ắt giáp gì đã bị lão trút Linh Hàn Khí vào người.

Cơ Thạch càng lúc càng ngỡ ngàng khi nghe Tưởng Hồng Nhu thuật tiếp:

- Quá phần nộ ta mắng lão, bảo hạng người như lão không đáng để ta bái sư. Đổi lại lão bảo lão cũng không thu nhận làm gì hạng nghịch đồ như ta. Lờ qua tiếng lại trong khi nội khí âm hàn của lão bị nhiệt khí bên Dương Động hãm hại, ta lại bị Linh Hàn Khí của lão làm tiêu hao quá nửa nội lực dương cương. Vì thế lúc lão bỏ chạy qua Âm Động ta không chịu nổi hàn khí đành bỏ cuộc.

Cơ Thạch ngó ngay vào mắt lão:

- Vậy tại sao lão luyện được Cửu Âm Sáo nếu Cửu Âm lão nhân chưa một lần truyền thụ cho lão?

Lời giải thích của Tưởng Hồng Nhu thật rõ ràng:

- Lúc từ Dương Động chạy qua Âm Động, lão có đánh rơi quyển Cửu Âm Khúc. Và khi ta đọc qua mới biết Cửu Âm Công có thể giúp ta tự trục xuất Linh Hàn Khí, ta không thể không luyện.

Cơ Thạch vẫn nhìn lão:

- Vậy tại sao trước đây, lúc ta giả tiếng Cửu Âm lão nhân, ta nghe lão gọi Cửu Âm lão nhân là sư phụ?

Tưởng Hồng Nhu lập tức lắc đầu:

- Vậy thì không phải rồi. Đó là ta tưởng thanh âm của sư phụ ta, thành chủ Cổ Huyết Thành. Vì chỉ có duy nhất một mình sư phụ mới có quyền gọi ta là nghịch đồ mà thôi.

- Có nghĩ lão đúng là hạng phản sư?

Tưởng Hồng Nhu thở dài:

- Phải hay không, e rằng chỉ có ta biết, trời biết và đất biết. Vì sau hành vi tự ý ly khai của Hồng Nhật Tán, việc ta tự ý bỏ đi xem ra cũng là hành vi bội phản.

- Thật ra lão có chủ định gì?

- Muốn luyện công phu Bạch Thạch đến thượng thừa, gọi là Bạch Thạch Cang Khí, theo lời gia sư nói cần phải có linh khí âm dương ở Lưỡng Nghi Nhị Động hỗ trợ. Ta bỏ đi là muốn tìm nhị động này.

- Trước khi bỏ đi sao lão không có lời giải thích?

- Ta có giải thích nhưng không được gia sư thuận tình. Không tin, người có thể hỏi lệnh sư.

- Gia sư không hề đề cập đến.

Tưởng Hồng Nhu thở dài:

- Không đề cập đến cũng phải. Người sẽ nghĩ gì nếu sau đó ta cứ biến biệt, không một lần hồi sơn? Nào có ai hiểu từ khi ta bị Linh Hàn Khí xâm nhập, nếu chẳng có bảo đan Hồi Hoàn, và sau này là có Bách Linh Đan của Hà nhi tiếp trợ, đến sinh mạng ta cũng chẳng còn nói gì đến việc hồi sơn. Chỉ khi nhờ người ta có được Cửu Âm Sáo, vì nghĩ Linh Hàn Khí trước sau gì cũng bị hóa giải ta mới vội vàng quay lại Cổ Huyết Thành.

Thở ra một hơi dài, Tưởng Hồng Nhu phẫn hận:

- Hà...! Nào ngờ Cổ Huyết Thành mà ta nhìn thấy sau mười mấy năm xa cách chỉ là một hoang thành trống rỗng. Dừng tiếng sáo để người ngoài nhớ thương không ngờ ta lại gặp người và làm người phải rơi xuống vực.

Cơ Thạch bắt đầu tin lão:

- Được! Sau này khi gặp lại gia sư, nhất định ta sẽ hỏi lại chuyện này. Hiện giờ ta chưa thể xem lão là nhị sư bá, lão chớ trách ta.

Tưởng Hồng Nhu có phần xúc động:

- Người đã tin ta?

Cơ Thạch thở ra:

- Chỉ tạm thời thôi, lão nên hiểu ta đã bị quá nhiều người dối lừa rồi, nên...

Hà nhi xen vào:

- Nên người luôn nghi kỵ, không tin vào ai, kể cả người thân?

Chàng cười lạt:

- Cơ Thạch này làm gì có người thân để tin?

Tưởng Hồng Nhu xoa tay ngăn Hà nhi lại:

- Đừng nên oán trách, Hà nhi!

Nhìn chàng Tưởng Hồng Nhu hỏi:

- Lệnh sư đang ở đâu?

Cơ Thạch lắc đầu:

- Tạm thời ta không thể nói.

Tưởng Hồng Nhu lại hỏi:

- Còn việc này nhất định người phải nói, người thật sự là môn chủ Bạch Thạch môn, cũng là thành chủ bốn thành?

Cơ Thạch gật đầu:

- Đó là mệnh lệnh và cũng là sự ủy thác của gia sư. Ta đang chấp chưởng hai cương vị đó.

Tưởng Hồng Nhu bật kêu:

- Vậy còn Đạo Kiếm Thượng Nhân thì sao? Liệu lão có chấp nhận ai khác ngoài lão chấp chưởng cương vị môn chủ Bạch Thạch môn không?

Cơ Thạch thản nhiên đáp:

- Theo gia sư nói lại, có lẽ Thượng Nhân từ lâu đã quy tiên, Bạch Thạch môn chỉ còn lại bốn thành. Do đó...

Tưởng Hồng Nhu ngắt lời:

- Người sai rồi! Thượng Nhân từ lâu hãy còn sống.

- Sao lão biết?

- Dùng phi kiếm lấy mạng người trong vòng hai mươi trượng, người nghĩ xem còn ai có bản lĩnh này ngoài Đạo Kiếm Thượng Nhân?

Cơ Thạch bàng hoàng

- Chuyện xảy ra khi nào? Ai mục kích?

Hà nhi lên tiếng:

- Chính ta!

Cơ Thạch kinh ngạc:

- Hà tử tử đã mục kích?

- Không sai! Cách đây đúng mười một năm, nếu không có một ngọn phi kiếm bất ngờ xuất hiện và trừ khử một ác ma, có lẽ Hà Phi Phượng ta đã mất mạng cũng như song thân ta.

Cơ Thạch phần nộ:

- Hung thủ là ai?

Hà Phi Phượng mắt lóe hung quang:

- Chỉ sau khi y chết, ta mới có cơ hội lột bỏ khăn trùm đầu của y. Hóa ra y là một tăng nhân Thiếu Lâm tự.

- Đệ tử Thiếu Lâm phái? Pháp danh của y là gì? Tại sao y nhẫn tâm hạ thủ lệnh song thân?

Hà Phi Phượng cười lạnh:

- Biết y là đệ tử Thiếu Lâm phái cũng đủ lắm rồi cần gì tìm hiểu pháp danh của y. Còn nguyên do ư? Chỉ một nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô do gia phụ tình cờ hái được.

Cơ Thạch giật thót mình:

- Thiên Niên Hà Thủ Ô? Cao danh quý tính của lệnh tôn là gì? Phải chăng là Hà Giao?

Đến lượt Hà Phi Phượng giật mình:

- Sao người biết? Phải chăng người đã tìm ra tung tích Gia Cát tiên sinh?

Cơ Thạch hít mạnh một hơi thanh khí:

- Trước hết Hà tử tử hãy xem qua mảnh hoa tiên này.

Đưa cho Hà Phi Phượng mảnh hoa tiên đã tìm thấy ở gót giày của Quá Nạn đại sư, người có tục danh là Hà Giao, Cơ Thạch nhìn nàng và chờ đợi.

Xem xong Hà Phi Phượng nghi ngờ:

- Đây là bút tích của gia phụ thật sao?

Cơ Thạch lại đưa một mảnh khác:

- Đây là một phần văn thư đệ có được, trong đó có ghi rõ địa điểm và thời gian lệnh tôn được Thiện Quả đại sư thu nhận làm đệ tử.

Hà Phi Phượng càng xem càng hoang mang:

- Nếu đúng như gia phụ thuật lại, hung thủ không phải đệ tử phái Thiếu Lâm?

Cơ Thạch trầm ngâm:

- Phải hay không cứ tìm thấy Thiện Quả ắt rõ. Duy có điều như lệnh tôn di tự ở phái Thiếu Lâm cũng có những điều mờ ám. Vì tất những lời giải thích của Thiện Quả đối với lệnh tôn là đáng tin.

Hà Phi Phượng tư lự:

- Người muốn nói, việc bọn Thiện Duyên thí sư đoạt vị có thể là sự thật?

Cơ Thạch nhún vai:

- Cứ theo di tự của lệnh tôn thì chuyện đó ắt có. Và nếu Thiện Duyên dám thí sư, Thiện Quả là sư đệ sao không thể là đồng lõa?

Hà Phi Phượng bỗng có biểu hiện lo sợ:

- Người đã hai lần bảo đây là di tự, phải chăng gia phụ sinh mạng chẳng còn?

Cơ Thạch không thể che giấu sự thật:

- Đệ đến chậm một bước. Và còn vô dụng hơn khi đệ không thể báo thù lệnh tôn.

Chàng thuật cho Hà Phi Phượng nghe về chuyện của Bạch Tu lão nhân.

Nghe xong Tưởng Hồng Nhu giật mình:

- Thân thủ như người vẫn không sao chạm được vào chéo áo của nhân vật này? Người không nói quá sự thật chứ?

Cơ Thạch thở dài:

- Tại hạ cũng cầu mong cho đó là điều nói quá sự thật. Rất tiếc đã là sự thật thì bất luận nói thế nào cũng vẫn là sự thật.

Tưởng Hồng Nhu đột nhiên chồm dậy theo tư thế quỳ hành lễ:

- Thuộc hạ sẽ là người có tội nếu vẫn tiếp tục giấu môn chủ điểm này.

Cơ Thạch thất kinh:

- Lão lão gọi ta là môn chủ?

Tưởng Hồng Nhu bèn hành lễ:

- Tuy chưa thể tự mình oan nhưng việc tự ý ly khai của thuộc hạ vẫn đáng tội phản nghịch. Môn chủ đã chịu sự ủy thác của Mai muội, có lẽ cũng là di ý của gia sư, thuộc hạ Tưởng Hồng Nhu cam chịu sư sai khiến của môn chủ.

Hà Phi Phượng đâu thể không quỳ nếu sư phụ nàng là Tưởng Hồng Nhu còn phải quỳ?

- Thuộc hạ Hà Phi Phượng khấu đầu bái kiến môn chủ

Cơ Thạch vội đưa tay nâng cả hai lên:

- Nhị vị đừng quá đa lễ. Nếu Đạo Kiếm Thương Nhân vẫn còn tại thế, tại hạ nhất định không đủ tư cách nhận lễ của nhị vị.

Thấy Tưởng Hồng Nhu định nói thêm Cơ Thạch vội hỏi:

- Lão vừa nói lão sẽ không giấu tại hạ một việc đó là việc gì?

Tưởng Hồng Nhu giải thích:

- Công phu Bạch Thạch chỉ thích hợp với nam nhân. Vì thế có nhiều điều lệnh sư không thể biết để truyền thụ cho môn chủ. Thuộc hạ muốn nói, môn chủ có thể luyện được Bạch Thạch Cang Khí nhờ đã có Nhị Khí Lưỡng Cực ở Lưỡng Nghi Nhị Động hỗ trợ. Như vậy lão Bạch Tu kia bất luận thế nào cũng không thể có bản lãnh cao hơn môn chủ sau này.

Cơ Thạch mừng rỡ:

- Lão nói thật sao?

Tưởng Hồng Nhu gật đầu:

- Thuộc hạ định chờ đến lúc gặp Mai muội mới truyền khẩu quyết Bạch Thạch Cang Khí cho Mai muội. Nhưng bây giờ thì không cần chờ nữa.

Lắng nghe Tưởng Hồng Nhu đọc khẩu quyết đó xong, Cơ Thạch bỗng mỉm cười với lão:

- Tại hạ cũng định tâm chờ sau khi việc của lão đã được minh bạch mới giúp lão tự khu trục Linh Hàn Khí. Thế nhưng...

Tưởng Hồng Nhu có phần hốt hoảng:

- Không được đâu môn chủ!

Cơ Thạch kinh ngạc:

- Điều gì không được? Là không thể khu trục hàn khí hay là hàn khí sau khi bị khu trục sẽ gây họa cho lão?

Tưởng Hồng Nhu thở dài:

- Bây giờ đã tận mắt mục kích công phu Tử Khí Tam Ngươn Chuởng của Hồng Nhật Tán rất lợi hại, nếu không phải tính khí của y quá cẩn trọng thì vừa rồi vị tất môn chủ đến lúc này vẫn an tường. Bất luận thế nào thuộc hạ chỉ mong loại bỏ được Linh Hàn Khí để có thể luyện thành Cửu Âm Công, dùng công phu này khắc chế công phu của họ Hồng.

Cơ Thạch nôn nóng:

- Nếu là vậy sao lão không để tại hạ giúp lão khu trục Linh Hàn Khí?

Tưởng Hồng Nhu nghiêm mặt:

- Muốn loại bỏ Linh Hàn Khí, môn chủ tất phải vận dụng nguyên dương công phu. Làm như thế sẽ khiến Lưỡng Cực Nhị Khí của môn chủ rơi vào tình trạng âm thịnh dương suy, việc luyện Bạch Thạch Cang Khí ắt phải chậm lại một thời gian dài.

Cơ Thạch nhìn lão trân trọng nghĩa cử vì công bỏ tư của lão:

- Lão yên tâm! Tại hạ có phương cách khác hữu hiệu hơn không gây tổn hại đến nguyên khí của tại hạ.

Lão nghi ngờ:

- Còn cách gì khác, môn chủ?

Chàng xòe tay:

- Lão hãy cho tại hạ mượn Cửu Âm Sáo.

Tay đưa ra nhưng Tưởng Hồng Nhu càng thêm nghi hoặc:

- Môn chủ cũng đã luyện Cửu Âm Công? Định dùng Cửu Âm Công giúp thuộc hạ loại bỏ...

Chàng mỉm cười:

- Nếu tại hạ đã luyện Cửu Âm Công sao lại bị Cửu Âm Công từ tiếng sáo gây nhiều khốn đốn? Lão đừng nói nữa. Chỉ một lúc nữa thôi lão sẽ tự minh bạch.

Càng thêm hồ nghi, Tưởng Hồng Nhu và Hà Phi Phượng cứ thắc thỏm nhìn Cơ Thạch đang xăm soi Cửu Âm Sáo.

Được một lúc Cơ Thạch bỗng kêu lên mừng rỡ:

- Đây rồi!

Và Cơ Thạch bỗng đưa tay về phía Hà Phi Phượng:

- Hà tỷ tỷ hãy cho đệ mượn trâm cài đầu.

Hà Phi Phượng đỏ mặt:

- Mượn trâm? Có cần thiết không?

Cơ Thạch thúc giục:

- Đương nhiên là cần! Tỷ tỷ cứ đưa trâm nhất định sẽ có cơ hội cho tỷ tỷ và lệnh sư.

Càng thêm đỏ mặt Hà Phi Phượng vừa đưa trâm vừa lí nhí:

- Cái này là do người đề xuất không phải ta miễn cưỡng người.

Cầm lấy trâm, Cơ Thạch chép miệng:

- Đương nhiên là do đệ rồi. Cớ sao tỷ tỷ cứ lo ngại?

Cơ Thạch dùng đầu nhọn của trâm ngoáy sâu vào lòng sáo.

Sau một lúc cố sức, Cơ Thạch từ từ thu trâm về.

Cùng với trâm, một dải lụa vừa nhỏ vừa mảnh cũng được Cơ Thạch lôi ra khỏi lòng sáo.

Hoàn toàn vô tâm, Cơ Thạch cất trâm của Hà Phi Phượng vào bọc áo, sau đó mới quan sát dải lụa:

- Mọi sắp đặt thật tinh tế, những phần trọng yếu của Âm Công quả nhiên được Cửu Âm lão nhân giấu kín vào lòng sáo.

Đưa dải lụa mỏng hầu như trong suốt cùng với Cửu Âm Sáo cho Tưởng Hồng Nhu, Cơ Thạch mỉm cười:

- Đã có được toàn bộ sở học của Cửu Âm lão nhân tại hạ tin rằng...

Tưởng Hồng Nhu đột nhiên lùi lại không dám đón nhận hai vật đó.

Hà Phi Phượng hoang mang:

- Sao sư phụ...

Tưởng Hồng Nhu bỗng phục người quỳ trước Cơ Thạch:

- Dẫu sao thuộc hạ vẫn là người Bạch Thạch môn. Đã lầm lỡ luyện công phu của người không cùng môn phái, thuộc hạ nào dám thêm một lần nữa lầm lỡ.

Cơ Thạch nhún cười:

- Chuyện gì đã qua bất tất phải nhắc lại. Lão cần phải loại bỏ Linh Hàn Khí kia mà.

Tưởng Hồng Nhu vẫn quỳ:

- Vạn lần thuộc hạ không dám. Mong môn chủ lượng thứ.

Chàng nhăn mặt:

- Đây là cơ hội duy nhất giúp lão tự loại bỏ Linh Hàn Khí, không lẽ...

Hà Phi Phượng cũng quỳ xuống:

- Môn chủ lượng thứ, thuộc hạ mạo muội có điều cầu xin.

Cơ Thạch giật mình:

- Hà tỷ tỷ muốn hỏi lại trâm? Suýt nữa đệ quên. Hà tỷ tỷ mau đứng lên đã.

Hà Phi Phượng bảo:

- Trâm đó, môn chủ có thể giữ hoặc muốn làm gì tùy môn chủ. Điều thuộc hạ cần cầu xin là cầu xin cho gia sư.

Cơ Thạch đang cho tay vào người định lấy trâm ra hoàn trả cho Hà Phi Phượng.

Nghe thế, chàng giật mình đến nỗi quên lấy lay ra:

- Cầu xin cho lệnh sư? Đệ đã bảo, chờ khi sự việc minh bạch mới biết là nên định tội hay tha thứ cho lệnh sư Hà tỷ tỷ.

Hà Phi Phượng ngược mắt nhìn cầu khẩn:

- Không phải chuyện đó? Gia sư nếu muốn luyện Cửu Âm Công lần này nhất định phải được sự chuẩn ý của môn chủ. Không có sự chuẩn ý, tội danh phản đồ của gia sư sẽ mãi mãi không được bôi xóa.

Võ lễ chàng đưa mắt nhìn Tưởng Hồng Nhu:

- Có phải vì nguyên nhân này khiến lão phải thốt ra những lời vừa rồi?

Tưởng Hồng Nhu gật đầu:

- Môn quy bốn môn rất nghiêm ngặt. Trừ khi môn chủ đích thân ra lệnh, thuộc hạ thà chết nhất định không thể luyện.

Hít mạnh một hơi Cơ Thạch nói sau một lúc ngẫm nghĩ:

- Nếu là thế tại hạ đành lạm quyền môn chủ, phải xử trí như thế này. Bốn môn tuy đã từng phân khai nhưng chưa hề có tiền lệ cho phép luyện công phu của phái khác. Vì thế bốn môn chủ hạ lệnh. Thứ nhất bởi cố tình sai phạm môn quy, Tưởng Hồng Nhu phải bị trục xuất khỏi môn trường.

Không một lần nhìn đến sự lo sợ đến biến sắc của sư đồ Hà Phi Phượng, Cơ Thạch tiếp:

- Thứ hai do bốn môn cần có Cửu Âm Công để trừ khử phản đồ Hồng Nhật Tán, nay có lệnh thu Tưởng Hồng Nhu vào làm môn hạ bốn môn.

Cũng không chú tâm đến nét mặt hân hoan của hai người đang quỳ, chàng lại đồng dặc:

- Thứ ba, vì phải luyện Cửu Âm công, theo đạo lý Tưởng Hồng Nhu phải bái Cửu Âm lão nhân là sư phụ. Tuy nhiên, việc bái sư kể như bất thành do Cửu Âm lão nhân đã có di tự không thu nhận nay bốn môn chủ đành phải có chủ trương, lệnh cho Tưởng Hồng Nhu phải bái Cửu Âm lão nhân là nghĩa phụ. Danh chánh thì ngôn thuận, là dưỡng tử Tưởng Hồng Nhu phải chu tất mọi hậu sự cho Cửu Âm lão nhân, đồng thời phải suốt đời phụng sự hương khói. Nếu kháng lệnh bốn môn chủ nhất định chiếu theo môn quy nghiêm trị.

Không cần phải nói cũng biết Tưởng Hồng Nhu và Hà Phi Phượng mừng rỡ như thế nào. Và Tưởng Hồng Nhu mừng đến nỗi phải rơi lệ.

Lão cứ để lệ tuôn dài khi phủ phục dưới chân Cơ Thạch:

- Thuộc hạ tuân lệnh. Đa tạ môn chủ đã anh minh xử trí. Nghĩa phụ ở dưới suốt vàng nếu linh thiêng nhất định cũng phải mãn nguyện.

Đưa tay nâng họ lên, Cơ Thạch bảo:

- Nơi này Hồng Nhật Tán đã biết, tại hạ nghĩ nhị vị nên tìm nơi khác để lánh thân luyện công.

Quay sang Hà Phi Phượng, chàng bảo:

- Lúc này lệnh sư rất cần sự chăm sóc của tỷ tỷ. Phần dò tìm tung tích Thiện Quả cứ để đệ đảm nhiệm. Nếu có tin đệ sẽ báo cho tỷ tỷ ngay. Còn bây giờ chúng ta tạm chia tay! Nhị vị hãy bảo trọng.

Vút!

oOo